

POMÁHAT DRUHÝM –

KE ZNOVUZROZENÍ A DUCHOVNÍMU ROZVOJI

Hlavní TEZE:

Když jsme v CBH společně mluvili o tom, kdo nebo co mělo největší vliv na naši víru, její podobu a náš duchovní růst, zjistili jsme, že každý z nás měl dva či více lidí (věřící kamarád, kolega, klient, pastor, rodina či literární nebo filmový autoři), díky kterým jsme pochopili mnoho věcí a s některými jsme mohli reálně diskutovat o našich myšlenkách, zkušenostech, pochybnostech i obavách. Zjistili jsme, že se nikdo z nás duchovně nevyvíjel izolovaně od ostatních křesťanů. Všichni jsme narazili na nějakého dobrého duchovního průvodce, duchovní vzor či dokonce dobrého přítele. Na druhé straně máme všichni i negativní zkušenost s tím, že jsme mezi křesťany na někoho tzv. „narazili“. Setkali jsme se s věřícími se zmatenou vírou, odpudivými projevy zbožnosti, s podivným životním stylem, nekritickým myšlením, setkali jsme se s lháři, narazili jsme na dominantní a manipulativní osoby i na lidi, které něco jiného říkali a něco jiného dělali. Zjistili jsme, že taková setkání vůbec nebylo snadné pozitivně zpracovat. Od některých věřících lidí jsme se museli v průběhu života úplně oddělit, s jinými se konfrontovat a s jinými jsme se museli naučit nějak žít a snášet se. Zjistili jsme, že pozitivní i negativní zkušenosti s druhými křesťany jsou prostě nedílnou součástí každého duchovního rozvoje a že nelze duchovně růst bez druhých lidí ať už jsou nám blízcí či nikoli. List Římanům (10,14-17) tento princip růstu skrze druhé lidi popisuje. Jde o základní duchovní princip, kteří někteří velmi podceňují a mylně se domnívají, že jejich víra roste především kdesi v soukromí, v hlavě, srdci, v logice či nejrůznějších pocitech a spirituálních prožitcích nebo dojmech. Nikoli! Nejsme na světě sami a nejsme tu ani sami pro sebe. To Bůh nás zasadil mezi druhé lidi. Pochopili jsme, že každý jednotlivec v Božím království má svou spoluzodpovědnost za duchovní růst druhých lidí, a to podle obdarování, která od Pána obdržel. Soužití s druhými křesťany, lidmi obecně a vzájemná služba není cesta k vnitřnímu klidu, svobodě, pohodě a spokojenosti, ale je to jediný skutečně křesťanský způsob, jak zdravě lidsky v Kristu růst, slílit a v praxi realizovat nejvyšší Kristovo přikázání vyjádřené slovy: „*Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým. Vždyť celý zákon je shrnut v jednom slově: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého! Jestliže však jeden druhého koušete a požíráte, dejte si pozor, abyste se navzájem nezahubili.*“ (Ga 5,13-15).

Máme velmi dobré zkušenosti (pomáhá nám v duchovním rozvoji), když:

- se společně za něco, za někoho modlíme,
- společně Boha chválíme a uctíváme v písních,
- si společně čteme v Bibli a sdílíme, jak textům rozumíme,
- se aktivně zapojíme do nějaké služby či programu církve,
- se na nás lidé mohou v něčem spolehnout – plníme své sliby,
- jsme si našli mezi křesťany přátele – to se ale neděje z mnoha důvodů tak často, jak bychom si přáli,
- společně sdílíme své zkušenosti z vyslyšenými modlitbami, zázraky či nasloucháme zkušenostem jiných,
- můžeme nějakému člověku (nevěřícímu i věřícímu) s něčím praktickým pomoci či můžeme někoho vědomě potěšit,
- posloucháme kázání – to už nemusí být společné

Správně pojatá rozmanitost a tolerance

Máme zkušenosti i s tím, že žijeme v jakémsi zvláštním napětí mezi tím, že všichni lidé jsou rozmanití a svobodně se rozhodující osobnosti, a tím, že zároveň očekáváme, že alespoň někdy potáhneme všichni za „jeden provaz“. V této zkušenosti pak tolerance znamená: „ať si každý dělá, co chce, důležité je, ať se nesnažíme jeden druhého nějak předělávat“, zároveň ale očekáváme, že se s lidmi nějak sjednotíme. Víme, že se v Kristu máme vzájemně napomínat, ovlivňovat a formovat a zároveň nechat druhým svobodu. Toto napětí je opravdu nesnadná věc – najít správnou míru, způsob i načasování, jak se vzájemně ovlivňovat v Kristově duchu a zároveň nechat prostor pro Boží jednání v nás. Dopouštíme se zde hrubých chyb a snažíme se všelijak si to ulehčit. Někteří toto napětí řeší tak, že se prostě stáhnou a stanou se pro ostatní neviditelnými. Neunesou obě výzvy. Nevíme, jak duchovně sílí, ale většinou tito lidé neopouštějí svou komfortní zónu. Duchovně pak asi jen vegetativně přežívají, stranou od hlubších vztahů. Jiní na to jdou skrze toleranci: „ať má každý své přesvědčení, ať si každý dělá, co chce, hlavně ať nejsou konflikty, hádky a napětí. Vždyť přece máme milovat všechny bez rozdílu a já mám zameteno před svým prahem“. Tito lidé pokládají samu toleranci, klid a kompromis za nejvyšší životní hodnotu a moc se nezabývají Boží vůlí, pravdou, spravedlností, hříchem a evangelizací, protože toto všechno přece nezřídka vytváří silná emoční i vztahová napětí a kontroverze. V této rovnici se ztrácí Hospodin a je tam jen obrana klidu a ego. Jiní mezi námi si zase s tolerancí a rozmanitostí vůbec hlavu nelámou a prostě říkají a dělají, co považují za správné a nad dopadem svých slov a činů se moc nepozastavují. Nevíme přesně, jak se tito lidé duchovně rozvíjejí, ale většinou to jsou lidé bez zdravé sebereflexe, zdravého sebehodnocení, buď se podceňují nebo častěji přeceňují, nemají moc přátel a lidé se jim spíše vyhýbají.

V praxi jsme neustále vystaveni tomu, abychom žili křesťanskou zásadu „milovat hříšníka, ale nenávidět hřích“. Pokud by nebyl hřích a pokud by tedy nebyla potřeba proměny, růstu a pokání, nebylo by potřeba ani evangelia. Evangelium je totiž dobrá zpráva nikoli o tom, že by náš život mohl být ještě o trochu lepší, příp. duchovněji, než je teď, ale o faktu, že problém hříchu je díky oběti Ježíše Krista řešitelný. Pokud jsme ovšem toho názoru, že žádný vážný problém v zásadě nemáme, pak nám Kristovo evangelium a výzva k obrácení a růstu pochopitelně nic moc neříkají.

Mnozí z nás pochopili, že není nejlepší vůči druhým zaujmout postoj: „já, spasený, tobě, nespasenému, povím, jak to je.“, nebo „vím, jak to je, a tak tě přesvědčím, abys to viděl, chápal a udělal jako já.“ Ježíš takto nepostupoval. Jak se svými učedníky, tak i se samařskou ženou nebo se Zacheem ušel kus cesty. Jako Ježíš, ani my nechceme předávat pouhé informace, ale chceme svou víru žít na cestě s lidmi. Máme zkušenost s tím, že nechat se vést Duchem nezřídka znamená právě konfrontaci se sebou samým i s druhými. Víme, že sami v mnoha věcech selháváme a nemáme zameteno před vlastním prahem, jsme si vědomi, že jsme sami všelijak životem poznamenáni a že nás někteří lidé prostě nebudou mít rádi. Tak to nezřídka popisují i evangelia – v případě samotného Ježíše i učedníků. Víme, že sám Ježíš žil naprosto příkladně – ale stejně skončil na kříži. Víme, že nevlastníme celou pravdu, ale vždy jen nějakou její část. Proto považujeme za lepší být lidem průvodcem než pouhým informátorem. V CBH věříme, že evangelium proměňuje lidské životy. Především ty naše! Následování je celoživotní cestu a neustálou výzvou. Děje se v schopnosti opouštět svou komfortní zónu a věřit Bohu i lidem. Tolerance sama o sobě toto nedokáže a izolace už vůbec ne!

Naučili jsme se o přijímání druhých především toto: (okruhy k společné práci)

ZVĚSTOVAT, ZÍSKÁVAT A UČIT DRUHÉ JE NAŠE POSLÁNÍ, NIKOLI POUHÁ MOŽNOST – Mt 28,18-20

- K rozhovoru: - V těchto třech verších jsou čtyři velká poslání. Jaká to jsou?
- Jak tato poslání spolu souvisejí? Co pro nás znamenají?

Tvé poznámky, inspirace, otázky:

VLIV SLOVA BOŽÍHO MÁ DŮSLEDKY NA VĚČNOST – 2.Tm 4,1-5

- K rozhovoru: - (v. 1) Proč Pavel Timotea zapřísahá? Co to vlastně znamená?
- (v. 2) Co hlásání slova Božího kromě předávání informace obsahuje? Jak toto hlásání může vypadat?
- (v. 3-5) Co se podle těchto veršů bude dít, když selžou ti, kdo zvěstují Boží slovo?

Tvé poznámky, inspirace, otázky:

KDO CHCE RŮST V BOHU, NEOBEJDE SE BEZ UMÍRÁNÍ SOBĚ SAMÉMU – Ef 4,11-24; Mt 16,24-27

- K rozhovoru: - „*On musí růst, já však se menšit*“, řekl Jan Křtitel (J 3,30). Co konkrétního by to vyznání znamenalo pro tvůj život?
- (v. 11-14) Pavel mluví o růstu v Kristu. Co je cílem takového růstu? (text uvádí 4 věci)
- (v. 15-17) Pavel mluví o růstu a lásce. Proč jsou láska a odpuštění k duchovnímu růstu nezbytné?
- (v. 20-24) Co jsme se u Krista naučili?

Tvé poznámky, inspirace, otázky:

ZNOVUZROZENÍ

ZNOVU SE NARODIT LZE POUZE VÍROU, NIKOLI SKUTKY – J 3,1-8 + Ř 10,9-10

- K rozhovoru: - (v. 1-8) Proč Ježíš mluví s učitelem Bible o znovuzrození? Co není možné bez znovuzrození mít?
- (v. 9-16) Jak se dá znovuzrodit – co je nezbytné? Proč je to podle tebe nezbytné?
- Ř 10,9-10 Víra srdci a naše vyznání jsou podstatné pro spásu. Proč se tu nemluví o našich činech?

Tvé poznámky, inspirace, otázky:

DUCHOVNÍ = LIDSKÝ RŮST

DUCHOVNÍ ŽIVOT A RŮST PŘINÁŠÍ SLADKÉ OVOCE – J 15,1-6

- K rozhovoru: - (v.1-3) Co dělá vinař (Otec), když se dívá na vinný kmen? Co to v praxi znamená?
- (v. 4-6) Odkud pocházejí naše dobré skutky a dobré ovoce?
- Ga 5,22-23 Pavel popisuje ovoce Ducha. Které se už na tobě urodilo a k čemu musíš ještě dozrát?

Tvé poznámky, inspirace, otázky:

KONTROLNÍ OTÁZKY KE SPLNĚNÍ CÍLE TĚTO LEKCE:

- Jaké důsledky má podle tebe to, že člověk v Kristu sílí a rozvíjí se?
- Co z toho všeho, co jsme tu probírali, považuješ pro sebe osobně za nejpřínosnější pro tvou soužití s druhými?